

[Bødil Koch.]

næste folketingsår og begrundet dette med hensynet til den foreliggende økonomiske situation. Hvor meget man end må beklage, at loven ikke kommer til virkelig revision, ville det vel være urimeligt at benægte, at man ikke godt kan forstå dette hensyn. Men beklageligt er det i hvert fald, og der er faktisk siden lovens vedtagelse i 1964 sket en forringelse af dens økonomiske rammeordning på ikke mindre end 800.000 kr. Det mener jeg ikke vi uden videre kan se bort fra; det må tages op til drøftelse i det udvalg, der får lovforslaget til behandling. Skulle der ikke blive mulighed for at rette dette misforhold op nu, må vi ved næste revision af loven finde frem til en løsning, så kunstfondstøtten ikke automatisk forringes i forhold til løn- og prisstigninger.

I folketingsudvalgets betænkning til lovforslaget i 1964 henstillede udvalget til ministeren for kulturelle anliggender ved revisionen at tage spørgsmålet om en udvidelse af lovens områder op til overvejelse, og ministeren er også i sin fremsættelsestale gået ind på dette. Om dette problem har der såvel i kunstnerkredse som i pressen stået en livlig debat, og meningene er naturligvis delte. Også i bredere kredse i befolkningen er der i positiv som i negativ retning en vågen interesse for hele spørgsmålet om forholdet mellem staten og kunstnerne. Jeg synes, det er meget opmuntrende, at en lang række kommuner i de senere år med så stor energi og dristighed har taget fat på, hvad man kan kalde kunstformidlingsproblemet, men det fører for vidt at komme ind på det her.

I kulturministeriet ligger der et udarbejdet udkast til en reel revision af kunstfondloven, hvori rammerne foreslås udvidet til også at omfatte kunsthåndværket, bygningskunsten og den kunstneriske formgivning. Dette ville betyde en udvidelse af den økonomiske støtte med ca. 450.000 kr. Kunsthåndværket har i øvrigt allerede i nogen grad været tilgodeset under den gældende lov, idet de ypperste blandt keramikere og kunstvævere simpelt hen ved deres kunnen sprænger grænsen mellem kunst og kunsthåndværk. Ved kunstfondlovens § 2 d, hvor der tales om andre foranstaltninger, der sigter mod at opretholde og fremme

skabende kunstnerisk produktion, har der været givet rige muligheder for de ansvarlige kunstfondudvalgs arbejde. Der har da også været afholdt arkitektkonkurrencer af forskellig art, og en udvidelse af kunstfondloven på de omtalte felter vil vel i virkeligheden blot betyde en ajourføring af praksis.

Med hensyn til den kunstneriske formgivning har jeg personlig i nogen tid stået tøvende. Men her er nok alligevel et område, der er alvorlig overvejelse værd. De sagkyndige peger på, at mens Danmark i en årrække har været førende, hvad kunstnerisk formgivning angår, spores der nu en vis afmatning — hvis jeg må bruge dette fine, nye udtryk — sammenlignet med andre lande, og den kunne måske imødegås gennem den stimulans og inspiration, som gives gennem rejsestipendier og arbejdslegater. Dette må vi drøfte, når tiden er inde næste år.

I sin fremsættelsestale nævnte ministeren også spørgsmålet om udøvende kunstnere, musikere, sangere og sceniske kunstnere både inden for teater og film. I den anledning vil jeg sige, at skulle man endelig finde et lyspunkt i udskydelsen af kunstfondrevisionen, ligger det deri, at den nu kommer til egentlig drøftelse i samme folketingsår, hvor teaterloven skal revideres. Der er ikke tvivl om, at hos de fornævnte kunstnere, de udøvende kunstnere og sceneinstruktører, er der et virkelig behov for rejselegater og stipendier, som kan muliggøre en uddannelse ude i verden på de ypperste steder inden for de forskellige fag. Spørgsmålet er, om denne mulighed skal åbnes under deres eget fags område, hvis jeg må bruge dette udtryk, eller eventuelt gennem kunstfondloven. Alt dette får vi nu yderligere tid til at gennemtænke.

Den gældende kunstfondlovs administrative ordning med de ansvarlige tremandsudvalg, der udskiftes hvert tredje år, synes efter min mening at have fungeret udmærket. Det betyder naturligvis ikke, at der ikke har kunnet fejlskønnes. Omkring en kunstfondlov vil vi altid være på et ømtåligt og til en vis grad udefinerbart område; meningene må og skal da være delte, debatten og kritikken skulle nødvendigvis stå. Når man skal tage stilling til kunstfondlovens komplicerede problemer, synes jeg, det ofte kan